

'วีระวรกุล' ไปอยู่ที่คอนโดย ซึ่งเป็นคอนโดย ที่อยู่ในกรรมสิทธิ์ของวีระพงษ์ แต่สำหรับพีระพัฒน์แล้ว... ความเจ็บปวดจากการสูญเสียครั้งนั้นมันยากเหลือเกินที่จะลบเลือนไปจากใจได้

ทุกอย่างมันไม่จบง่ายๆ แบบนั้นหรอก!

หลังจากพิชิตดาเสียชีวิต ทั้งพีระพัฒน์และปฏิบัติต่างใช้ชีวิตราวกับเดินไปบนถนนคนละเส้น แต่วันนี้พีระพัฒน์ทนให้อึดที่เจ็บปวดตามหลอกหลอนเขาต่อไปไม่ไหวแล้ว เขาไม่อยากแบกรับความสูญเสียแต่เพียงฝ่ายเดียวอีกต่อไป มันคงถึงเวลาที่เขาจะเบนเส้นทางชีวิตกลับไปเดินบนทางเดียวกับปฏิบัติสักที

นับจากวันนี้ไป...ทุกอย่างกำลังจะเริ่มต้นขึ้น ความเจ็บปวดที่เขาได้รับจากการสูญเสียในครั้งนี้ 'ปฏิบัติ วีระวรกุล' จะต้องชดใช้มันอย่างสาสม!

บทที่ 1 พรหมลิขิตผิดทาง

"อะไรระคะพี่ตา งานโดนแคนเชิลหรือคะ"

อลิตาเกือบจะตะโกนใส่หูโทรศัพท์ เธอโกรธและตกใจเมื่อได้ยินข่าวจากเลขชาย สาวของบริษัทซึ่งกำลังออกไปดูโลเกชั่นสำหรับการถ่ายทำในสัปดาห์หน้าที่โทรเข้ามาแจ้งกับเธอที่บริษัทว่าฟรีเซ็นเตอร์โฆษณาที่สำคัญซึ่งตกลงเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้วว่าเขายินดีที่จะร่วมงานกันกลับมา ปฏิเสธงานที่รับไปแล้วเสียคือๆ ทั้งๆ ที่ทางฝ่ายเธอได้เตรียมงานจนพร้อมที่จะถ่ายทำแล้ว

สาวสวยเจ้าของความสูงราวๆ หนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตรผู้ซ่อนผิวพรรณขาวผ่องในชุดยีนทั้งชุดกำลังยืนคุยโทรศัพท์อยู่ที่ห้องทำงานส่วนตัว ใบหน้าสวยคมในกรอบเส้นผมสีดำสนิทที่มีความยาวถึงกลางหลังกำลังไม่สบอารมณ์กับสิ่งที่ได้ฟัง ดวงตากลมโตภายใต้ขนตาอันยาวแบบสาวมั่น จึงมองไปเบื้องหน้าอย่างใช้ความคิด และจมูกโด่งรั้นของเธอก็เข้ดขึ้นแบบคนไม่ยอมคน

"คะ คุณพี่เขาบอกว่าอีกไม่นานจะสงบแล้ว ก็เลยไม่ยอมรับงานที่กระชั้นตัว จริงๆ แล้วเขาคงมีปัญหากับคุณหญิงประไพศรีด้วยจึงไม่ยอม

รับงานนี้"

'ตาริกา' ให้คำตอบที่ขัดแย้งกับความเป็นจริงที่อลิตาเคยได้รับรู้มา...
เมื่อไม่กี่วันก่อนคุณหญิงประไพศรีซึ่งเป็นตัวแทนของเจ้าของสินค้า
รถยนต์นำเข้าแบรนด์หนึ่งและเป็นผู้ว่าจ้างบริษัทโฆษณาของอลิตาให้
เป็นผู้ทำโฆษณาให้ ท่านยังยืนยันเองว่าสามารถจูงใจอันแน่นเอี้ยดของ
'พระพัฒน์ วีระวรกุล' ดาราหนุ่มชื่อดัง ทายาทเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์
ระดับแนวหน้าของประเทศ และเป็นหลานของเพื่อนสนิทคุณหญิงประไพศรี
ได้แน่นอน ทางบริษัทจึงติดต่อไปทางผู้จัดการส่วนตัวของพระพัฒน์และได้
รับคำยืนยันจากผู้จัดการส่วนตัวว่าเขาสามารถร่วมงานนี้ได้โดยไม่มีปัญหา
แล้วทำไมเขานี้ก็อยากจะเบียดก็เบียดกันหน้าตาเฉย!

"สัญญาล่ะคะ ใช้สัญญาบังคับเขาก็ได้นี่ ยิ่งไงทางบริษัทก็น่าจะทำ
สัญญากับเขาไว้แล้ว จะมาเบียดกันได้อย่างไร" หญิงสาวหาทางแก้ปัญหาลอย
ทันด่วน อย่างไรก็ตามบริษัทของคุณหญิงประไพศรีก็น่าจะทำการเซ็น
สัญญาอย่างเป็นทางการลายลักษณ์อักษรกับพระพัฒน์เอาไว้แล้ว

"เซ็นสัญญาที่ไหนกันล่ะคะ ก็คุณหญิงประไพศรีเป็นคนบอกเองว่า
ถ้าให้เซ็นสัญญาคู่คุณพี่เขาก็คงไม่ยอมเพราะติดสัญญากันเป็นปีและเรื่องจะ
ยุ่งยากมากความเข้าใจไปอีก อีกอย่างคุณหญิงท่านก็แค่อยากให้เป็นพระพัฒน์
ชั่วคราวก็เลยขอเบียดคิวงานมาให้เท่านั้นคะ คุณหญิงเป็นคนบอกเองนะคะ
ว่าจะรับผิดชอบเกี่ยวกับคุณพี่ แต่ตอนนี้คุณหญิงก็เอาคุณพี่ไม่อยู่แล้วเหมือนกัน
พี่เองก็เพิ่งโทรไปบอกคุณหญิงก่อนจะบอกคุณลิขิตนี่แหละคะ คุณหญิง
โบายมาให้เรารับผิดชอบไปเสียอย่างนั้น"

"แหงล่ะคะ ที่อย่างนี้ล่ะมาโบายเราใหญ่"

อลิตาเริ่มปวดหัวเมื่อคิดว่างานนี้เธอต้องรับมือกับใคร...

'พระพัฒน์ วีระวรกุล' ดาราหนุ่มวัยยี่สิบหกปี เขากำลังเรียนปริญญาโท
อยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวกันกับ 'ระรินทิพย์' น้องสาวของเธอ เขาเป็นดารา

แต่นิสัยแหวกแนวที่สุดใ้ในวงการบันเทิงทั้งการพูดจาจะฉาดตรงไปตรงมา ไม่รักษาน้ำใจใคร นิสัยลึกลับ และไม่ค่อยเป็นมิตรกับใคร

ช่วงแรกที่เข้าสู่วงการบันเทิงชายหนุ่มมีข่าวในแง่ลบเสียเป็นส่วนใหญ่ ทั้งยังถูกสื่อมวลชนโจมตีที่เขาไม่แคร์สื่อ แต่ไม่น่าเชื่อว่านิสัยเช่นนี้กลับเป็นเสน่ห์อีกอย่างหนึ่งที่ดึงดูดแฟนคลับสาว ๆ จนทำให้เขายังยืนอยู่ในวงการได้ และได้รับการกล่าวขานว่าเป็น 'เจ้าชายเบตบอย' ของวงการบันเทิง

การที่พี่ระพีพัฒน์คิดจะเบี่ยงงานไปง่ายๆ คงเพราะเห็นช่องโหว่ที่คุณหญิงประไพศรีไม่ได้ให้เขาเซ็นสัญญาอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรกระมัง

เมื่อคิดถึงเหตุผลที่ดาราน่าหนุ่มปฏิเสธงานกะทันหัน อลิตานึกได้เพียงเหตุผลเดียวว่าเขาคงรู้ทันความคิดของคุณหญิงประไพศรีที่หวังอะไรในตัวเขามากกว่าการลากเข้ามาเป็นฟรีเซ็นเตอร์โฆษณา เขาจึงอาจจะตัดรำคาญโดยการให้ผู้จัดการส่วนตัวโทรมาปฏิเสธงานก็เป็นได้

อลิตาพอจะรู้มาว่าคุณหญิงประไพศรีมีหลานสาววัยไล่เลี่ยกับชายหนุ่มและเคยได้ยินพิมพ์แชนผู้เป็นมารดาของเธอซึ่งท่านก็อยู่ในแวดวงสังคมคุณหญิงคุณนายพูดให้ได้ยินบ่อยครั้งว่าคุณหญิงประไพศรีหมายมันบั้นมี้ออยากหาคู่ให้หลานสาวในปีนี ไม่แปลกเลยที่ชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมอย่างพี่ระพีพัฒน์จะอยู่ใน 'ลิสต์' ว่าที่หลานเขย ต่อให้เขาจะมี 'ลูก' ภายนอก ย่ำแย่แค่ไหน แต่หน้าตาและฐานะทางสังคมนั้น 'ดึงดูด' ความสนใจอยู่ไม่น้อยจนทำให้ใครต่อใครก็อยากลองเสี่ยงกันทั้งนั้น และหนึ่งในนั้นก็เป็นคุณหญิงประไพศรีด้วย

"แล้วทีนี้จะทำยังไงดีคะคุณลิต้า งานก็เตรียมไว้แล้ว คุณหญิงประไพศรีก็ยืนยันมาแน่นอนว่ายังไงฟรีเซ็นเตอร์งานนี้ก็ต้องเป็นคุณพีเท่านั้น"

"พีตาคุยกับเขาหรือยังคะ กับผู้จัดการส่วนตัวของคุณพีเขาอะคะ" อลิตาลองหาวิธีอีกทางหนึ่ง อย่างไรก็ตามเธอก็คงปฏิเสธงานนี้ของคุณหญิงประไพศรีไม่ได้ ท่านเองเป็นเพื่อนกับพิมพ์แชน แม้จะไม่ได้สนิทสนมกันมาก

แต่ก็อยู่ในกลุ่มเดียวกัน หากปฏิเสธก็อาจจะเสียไปถึงผู้ใหญ่ด้วย

ที่สำคัญที่สุดคืองานนี้ได้เตรียมการถ่ายทำไว้แล้ว ทั้งสถานที่ เสื้อผ้า แสง ไฟ และไหนจะทีมงานอีก...ทุกอย่างมีการลงทุนลงแรงไปในจำนวนเงินที่ไม่น้อยเลย ยิ่งมีการเลื่อนวันและเวลาออกไปมากเท่าไรนั้นก็ย่อมหมายถึงการสูญเสียเม็ดเงินไปโดยเปล่าประโยชน์มากเท่านั้น

"คุณแล้วค่ะ คุณหลิว ผู้จัดการส่วนตัวของเขาเองก็ลำบากใจ แต่ก็อย่าง ที่รู้ๆ กันอยู่ว่าคุณพี่เขาเป็นคนยังไง ใ้เรื่องที่ว่าวงการนี้จะไม่ต้อนรับหรือ ใครจะรวมตัวบอยคอต...เขาไม่ได้สนใจอยู่แล้ว เขาเองก็เหมือนถูกลากให้ เข้าวงการโดยไม่ตั้งใจตั้งแต่แรก พี่ก็ไม่รู้จะคุยยังไงแล้วค่ะ แต่ว่า...คุณหลิว ก็บอกนะค่ะว่าคุณลิต้าอยากคุยกับคุณพี่ด้วยตัวเองจะลองไปหาเขาที่ คอนโดฯ ก็ได้ เธอจะช่วยเราพูดอีกแรงหนึ่ง"

"ขอที่อยู่คอนโดฯ เขาที่ค่ะ ลิต้าก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าคุณพี่เขาจะ ว่ายังไงถ้าลิต้าไปคุยเอง" อลิตาแนบหูโทรศัพท์เอาไว้ที่ไหล่ มือเรียบบาง คว่ากระดาศไน้ตและปากกาบนโต๊ะทำงานมาจดที่อยู่

"วีอาร์วี* คอนโดมิเนียม สุขุมวิท..."

"อ้อ...คอนโดฯเดียวกับลิต้าเลยนี่ค่ะ งั้นขอเลขห้องเลยค่ะ" อลิตา วางปากกาลง ทำทางว่าเธอกับพี่ระพีพัฒน์จะ 'ดวงสมพงศ์' กันไม่ใช่หน่อย ถึงได้มาอยู่คอนโดฯ เดียวกันได้

"ห้อง 1307 ค่ะ ยังไงคุณลิต้าก็ค่อยๆ คุยนะค่ะ" ดาริกาบอกอย่าง เตือนสติ เธอเองก็รู้ว่าอลิตาเป็นคนใจร้อนและ 'แรง' ใช้อยู่เสียที่ไหน เวลา ได้ 'วิน' ใครก็ไม่ยอมลงให้ง่ายๆ

"พี่ตาก็พูดอย่างกับลิต้าจะไปฆ่าใครอย่างนั้นแหละค่ะ"

"ก็พี่กลัวนี่ค่ะ คราวก่อนไปจะปากกับพวกลูกค้าคุณหญิงคุณนาย เรื่องมาก คุณลิตายังเล่นซะพี่ห้ามทัพแทบไม่ทัน" ดาริกาพูดแล้วหัวเราะคิก

* วีอาร์วี (VRV) ย่อมาจาก Veeravorakul หรือ วีระวรกุล

เธอนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์นำเสนองานกับลูกค้าเมื่อเดือนก่อนแล้วอีกฝ่าย
ติโนตินี่โดยไม่มีเหตุผลและยังพูดไม่หยุด อลิตาจึงตอกกลับอย่างสมน้ำ
สมเนื้อทีเดียว

'อลิตา พิตต์มันน์' โปบูลย์' หญิงสาวอายุสี่สิบห้าปี เธอเรียนจบคณะ
นิเทศศาสตร์ สาขาการโฆษณาและประชาสัมพันธ์จากมหาวิทยาลัย
อันดับหนึ่งของรัฐด้วยปริญญาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งซึ่งนับว่าเก่งพอตัว
หลังจากจบการศึกษา อลิตาเปิดบริษัทโฆษณาเล็กๆ โดยได้เงินทุนจากพิมพ์แชน
ผู้เป็นมารดา ความจริงแล้วพิมพ์แชนอยาก让她เปิดบริษัทใหญ่ให้สมฐานะ
แต่อลิตาเห็นว่าการทำงานเช่นนั้นก็จะยิ่งลงทุนสูงและทำให้การแข่งขันสำหรับ
การทำงานสูงตามไปด้วย ลำพังตัวเธอซึ่งเพิ่งจะเรียนจบใหม่ๆ อาจจะพุง
บริษัทอันยิ่งใหญ่ไว้ไม่ไหว เธอจึงอยากค่อยๆ พัฒนาบริษัทและศักยภาพ
ในการทำงานของตัวเองอย่างค่อยเป็นค่อยไปมากกว่า หญิงสาวจึงยืนยัน
กับมารดาว่าเธอต้องการให้บริษัทเป็นไปตามความต้องการของเธอเอง

ทั้งรูปร่าง หน้าตา ความสามารถ ฐานะทางสังคม และฐานะทาง
การเงินที่เพียบพร้อมทำให้ชื่อของอลิตาเป็นที่รู้จักในหมู่นักธุรกิจหนุ่ม
ไฟแรงว่าเธอไม่ได้มีดีแค่สวย นับตั้งแต่อลิตาเปิดบริษัท ผลงานที่นำเสนอ
ออกไปอย่างต่อเนื่องทำให้ชื่อเสียงบริษัทโฆษณาเล็กๆ แต่เปี่ยมด้วยคุณภาพ
เป็นที่รู้จักในวงการโฆษณาเป็นอย่างดี ที่สำคัญไม่ใช่เพียงบริษัทเท่านั้นที่
เป็นที่รู้จัก แต่เจ้าของบริษัทที่ทั้งสาวทั้งสวยและเก่งอย่างอลิตาก็เป็นจุดสนใจ
ของหนุ่มทั้งในและนอกวงการโฆษณาไม่แพ้กัน

"ชื่อเธอจะลือลิต้าไม่ช้าใครหรอก ทำทางว่าถ้าลิต้าทำอะไรเขา แฟนคลับ
เขาคงมาถล่มบริษัทเรา แค่นี้ก่อนนะคะ เดี่ยวลิต้าจะออกไปคุยกับเขาแล้ว
ยังไงถ้าพี่ต้ามักปัญหาอะไรก็โทรมาหาลิต้านะ"

"ทางสถานที่ถ่ายทำไม่มีปัญหาหรอกคะ แต่ถ้ามีอะไรด่วนพี่จะโทรไป
หาพี่แล้วกัน"

เมื่อตาริกาว่างสายไป อลิตาถึงกับถอนหายใจ ก่อนจะคว้ากระเป๋าหนึ่ง
สีขาวขึ้นมาสะพายแล้วเดินไปยังลานจอดรถ ขับรถยนต์สีขาวคู่มือมุ่งหน้า
ไปยังคอนโดฯ ที่หมาย...

เป็นอันรู้กันว่าเวลาเลิกงานถนนสายสุขุมวิทรถติดแสนติดเพียงใด
แม้จะมีรถไฟฟ้าหรือรถไฟใต้ดินมาช่วยในเรื่องการเดินทางของประชาชน
ให้สะดวกขึ้น แต่ก็ไม้อาจทอนรถยนต์ที่เบียดแน่นบนท้องถนนได้เท่าไรนัก
อลิตามองนาฬิกาข้อมือสลัดกับถนนที่คับคั่งไปด้วยรถยนต์แน่นขนัดอย่าง
ร้อนใจ 'ลีลาวดี' หรือ 'หลิว' ผู้จัดการส่วนตัวของพีระพัฒน์โธมมาเร่งแล้ว
เร่งอีกว่าให้อลิตารีบไป เพราะชายหนุ่มกำลังจะออกจากคอนโดฯ หลังจากนั้น
คงหาโอกาสคุยกันได้ยาก แต่จะให้เธอรีบได้อย่างไรในเมื่อรถติดขนาดนี้
"ไฟเขียวได้สักที"

หญิงสาวพึมพำกับตัวเองเมื่อสัญญาณไฟเขียวกะพริบขึ้น มือเรียวยาว
บางเอื้อมไปขยับเกียร์รถ แต่ไม่ทันที่รถจะออกตัวด้วยซ้ำ เธอก็ต้องเหยียบ
เบรกกะทันหันเพราะรถยนต์สีดำสุดหรูเลียวยาวปาดหน้าออกจากซอยอย่าง
ชำนาญ นอกจากจะปาดหน้ารถเธอแล้วยังปาดหน้ารถคันข้างหน้าขึ้นไป
อย่างมีชั้นเชิง

"คนไร้มารยาท!"

อลิตาแม่ริมฝีปากอิมแดงแน่นเพื่อข่มอารมณ์ แต่สายตากลับจ้องไป
ที่รถคันนั้นและจดจำหมายเลขทะเบียนได้ติดตา เลขสวยๆ แบบนี้คงได้มา
จากการประมูลและจ่ายเสียยิ่งกว่าอะไร

หญิงสาวผงกศีรษะเล็กน้อยแสดงการขออนุญาตกับรถอีกคันที่เธอ
กำลังจะขอแซง มือเรียวยาวบางหมุนพวงมาลัยพวงมาลัยเตรียมเลียวยาวเข้าไปปาดหน้า
รถยนต์สีดำเจ้ากรรมที่เพิ่งจะแซงหน้าเธอไปก่อนหน้านี้ แต่ทันใดนั้นเอง!
รถยนต์คันดังกล่าวก็เร่งความเร็วขึ้นจนอลิตายังเท่าที่กำลังเร่งความเร็วไว้

"แต่กรณีนี้คุณผิด จะให้ผมเรียกประกันมาให้เสียประวัติผมหรือ"

"แต่ฉันก็ขอโทษคุณไปแล้วนี่คะ จะเอาอย่างไรอีก อันที่จริงเราก็ผิดกันคนละครั้ง ฉะนั้นยอมคุณถึงขนาดเป็นคนขอโทษก่อนก็น่าจะคุยกันง่าย ๆ ไม่ใช่หรือคะ"

"อ้อ...นี่ตกลงจะโยนความผิดให้ผมด้วยอย่างนั้นสินะ"

คราวนี้อลิตาขมวดคิ้วอย่างทนไม่ได้ที่ชายหนุ่มมองไม่เห็นความผิดของตัวเองสักนิด เขาชะงักอยู่ที่ไหน เรื่องที่ซัปรถปาดหน้ารถเธอก่อนหน้านี้เธอยังไม่ได้ว่าเขาสักคำ แล้วดูเขาสี! ว่าเธอไม่หยุดเลย

"ฉันไม่มีเวลามาเถียงกับคุณมากมายนักนะคะ ฉันมีนัดสำคัญต้องรีบไป" อลิตาพยายามพูดให้เขาใจอ่อนแม้ว่าเธอจะหงุดหงิดเขาแค่ไหนก็ตาม "แล้วตกลงว่าคุณจะโทรเรียกประกันหรือไม่เรียกคะเนี่ย"

"ผมก็ไม่ได้ว่างพอจะมีเวลามาเถียงกับเด็กอย่างคุณเหมือนกัน"

"เอ๊ะ! นี่คุณว่าใครเด็ก!"

อลิตาซักเย็นไม่อยู่เมื่อคนตัวสูงเอาแต่ต่อว่าเธอไม่หยุดไม่หย่อนหญิงสาวจิกดวงตากลมโตมองเขาอย่างเอาเรื่อง แล้วต้องนั่งค้างเมื่อได้จ้องหน้าคู่สนทนาอย่างชัดเจน

ความทรงจำเธอพอจะรื้อฟื้นได้รางๆ ว่าเคยเห็นเขาตามหน้านิตยสารชื่อดังอยู่บ่อยครั้ง

ชายหนุ่มเจ้าของความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ใบหน้าหล่อเหลาลงตัว ทั้งจมูกโด่งเป็นสัน รูปร่างคมคาย และดวงตาสีนิลขรึมภายใต้แว่นดำที่รับกับทุกส่วนของใบหน้าส่งผลให้ดวงตาคมเปี่ยมเสน่ห์ลึกลับจนได้รับฉายาจากหญิงสาวทั่วประเทศว่าเป็นผู้ชายที่ 'ผู้หญิงต้องสยบเพียงแค่สบตา' และยังได้รับการโหวตให้เป็นหนุ่มในฝันของสาว ๆ ทั่วประเทศ ฟังด้วยตำแหน่งหนุ่มเซ็กซี่ที่สาว ๆ อยากรอดในปีนี้อีกด้วย

แต่ดูเหมือนว่าชายหนุ่มจะไม่ค่อยรู้สึกรู้สึกลำไย กับตำแหน่งเหล่านี้

เท่าไหนสัก สำหรับเขา...สาว ๆ ที่ผ่านการนอนเตียงเดียวกันมาแล้วไม่มีสิทธิ์จะได้ขึ้นเตียงอีกเป็นครั้งที่สอง!

เขาคือ 'ปฏิบั๊กษ์ วีระวรกุล'

นักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงที่มีมันสมองเข้าชั้นอัจฉริยะ ชายหนุ่มก้าวเข้าสู่วงการธุรกิจเมื่อตอนอายุยี่สิบสองปีซึ่งในขณะนั้นเขาจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากคณะบริหารธุรกิจที่มีชื่อเสียงอันดับต้นๆ ของประเทศ ด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง และหลังจากเรียนปริญญาโทที่อเมริกา โดยใช้เวลาสองปี เขาก็กลับมาเรียนปริญญาเอกในมหาวิทยาลัยชื่อดังของเมืองไทยโดยใช้เวลาเพียงสองปีก็จบการศึกษาทั้งๆ ที่ในขณะที่เรียนอยู่เขาก็ทำงานไปด้วย ไม่เพียงแต่เขาจะมีความสามารถในด้านการศึกษา หากแต่ในเรื่องการทำงาน...ในวงการธุรกิจเองต่างก็รู้ดีว่าเสือหนุ่มรูปงามอายุยี่สิบแปดปีผู้นี้ไม่ธรรมดา

"โอเค เรื่องที่ว่าคุณเด็กผมขอโทษแล้วกัน แต่เรื่องรถของผมนี้ผมคงไม่ให้บริษัทประกันมารับผิดชอบแน่" ชายหนุ่มจ้องร่างเพริศบางที่ยืนประจันหน้ากัน ทั้งรูปร่างและหน้าตาเธอก็จัดว่าสวยใช้เล่น แต่ทำไมปากถึงแหวัดได้แหวัดดีก็ไม่รู้ ตอนแรกเขาก็จะเรียกประกันให้เธออยู่หรอกนะ...

แต่เห็นท่าทางเอาแต่ใจและจองหองแล้วมันน่าตัดสินใจเสียให้เข็ด!

"แล้วคุณจะทำอย่างไรล่ะคะ"

"คุณต้องรับผิดชอบค่าซ่อมรถของผม"

"ฉันนี่นะต้องรับผิดชอบ คุณเป็นคนขับรถมาชนท้ายรถฉันเองนะ"

"แล้วใครใช้ให้คุณขับมาปาดหน้ารถผมล่ะครับ"

"ก็คุณปาดหน้ารถฉันก่อน!"

"ดี...นั่นก็ขึ้นรถกันตรงนี้แหละ อีกเดี๋ยวตำรวจจราจรคงสงสัยว่าคุณกับผมจอดรถยืนเคียงกันทำไม" ใบหน้าหล่อเหลายิ้มร้ายกาจและเลือดเย็นสมกับเป็นคนฉลาดแกมโกงที่สุด "กว่าจะเคลียร์เสร็จก็คงเกือบหนึ่งชั่วโมง

เป็นอย่างต่ำ คุณก็โทรไปแคนเซิลนัดสำคัญได้เลยนะ"

อลิตาถึงกับเม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรงเมื่อเธอแบ่ไฟและจูดอ่อนนให้เขา เห็นจนหมด ชายหนุ่มจึงใช้มันมาเป็นข้อต่อรองกับเธออย่างไร้ความปราณี เช่นนี้

เพราะรู้ว่าเธอรีบ เขาจึงแกล้ง 'ยืวน' และยกข้ออ้างเรื่องเวลามาต่อรอง!

"จะเอาเท่าไรก็ว่ามา" สุดท้ายหญิงสาวก็ต้องจำยอมอย่างทนไม่ได้ ทำทางร้ายกาจอย่างผู้ชายคนนี่ต่อให้ตำรวจจรรยาเคลียร์หรือต่อให้เรียกประกันมาจัดการเธอก็คงต้องมีเรื่องคุยกับเขาไม่ต่ำกว่าชั่วโมงแน่นอน บอกตรงๆ ว่าเธอไม่อยากจะคุยกับเขาให้เสียเวลาและเสียสุขภาพจิตอีกแล้ว

"แค่นี้แสนหนึ่งคงจะพอ"

"คุณจะบ้าเหรอ!" หญิงสาวหันไปถลึงตาใส่เขาเมื่อได้ยินราคา "หน้ารถยุบไปนิดเดียว สีสลอกไม่ก็เซนต์ คุณจะไปแสนหนึ่ง ขอโทษเถอะนะ! จะรีดไถกันเกินไปหน่อยมั้ยคะ"

"รถผมคันเบ็นสิบล้อ ล้านนะคุณ ไม่ใช่บาทสองบาท" ปฏิบัติกันได้กลับ โดยไม่ต้องคิด ทำเอาร่างเล็กซึกสีหน้าใส่ ดวงตากลมโตเหลือบมองสำรวจรถของเขาที่บ่งบอกราคาไม่ต่างจากที่เขาบอกเธอนัก

หญิงสาวเดินเข้าไปหยิบกระเป๋า เซ็นเซ็คอย่างลวกๆ กลับมาส่งให้เขา พร้อมนามบัตร

"เอาไป همینเดี๋ยว ไม่พอก็โทรมาหาฉัน" มือเรียบบางส่งนามบัตร และเซ็คที่เซ็นเรียบบร้อยให้กับร่างสูงที่กำลังยืนทำหน้าที่ไม่พอใจอย่างยิ่ง โดยเฉพาะราคาที่ลดจากแสนมาเป็นแค่หมื่น "รับไปสิ ฉันต้องไปธุระต่อ"

อลิตายัดนามบัตรและเซ็คใส่มือของร่างสูง ก่อนกลับไปทิ้งตัวลงที่รถ แล้วขับออกไปอย่างไม่สนใจคู่กรณีอีกเลยแม้แต่นิดเดียว ปฏิบัติจะเรียกเธอไว้หรือโทรไปต่อว่าตามหมายเลขบนนามบัตรก็รู้สึกว่าจะไม่ได้ประโยชน์สักเท่าไรในเมื่อเธอตั้งใจจะ 'ซิง' เขาจึงได้แต่ถอนหายใจและส่ายหน้าระอาใจ

บทที่ 2 ทายาท 'วีระวรกุล'

หญิงสาวยกมือขึ้นกดออกเมื่อมาถึงห้อง 1307 ของวีอาร์วีคอนโดมิเนียม เธอยืนรอเพียงไม่นานประตูห้องชุดสุดหรูก็เปิดต้อนรับ อลิตามองสตรีร่างอวบวัยสี่สิบที่เป็นคนเปิดประตูให้ จำได้ดีว่าคนตรงหน้าเป็นผู้จัดการส่วนตัวของคนเจ้าปัญหาที่รอด้านใน

"สวัสดิ์คะคุณหลิว" อลิตาทักทาย

"คุณพี่รออยู่ในห้องรับแขกค่ะ"

ลิลาวดีเปิดทางให้อลิตาเข้าไปในห้องซึ่งไม่ค่อยแตกต่างจากห้องของออลิตามากนัก ภายในห้องแบ่งย่อยๆ ออกเป็นห้องครัว ห้องรับแขก ห้องน้ำ และห้องนอนอันกว้างขวางซึ่งจัดว่าเป็นห้องชุดที่ราคาเหมาะสมสำหรับคน 'มีอันจะกิน' เท่านั้น ชายหนุ่มแต่งห้องด้วยสีขาวและสีดำตามสไตล์โมเดิร์นเฟอร์นิเจอร์ที่ใช้เป็นแบรนด์ดังและซื้อหามาด้วยราคาที่แพงสุดกู่ หากแต่ อลิตากลับไม่ได้สนใจสิ่งเหล่านั้นนัก

เธอเดินไปที่โซฟาสีดำซึ่งมีร่างสูงเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลเข้มนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

"พี่หลิวกลับห้องไปเถอะ" เสียงเรียบๆ ที่แผงแววเด็ดเดี่ยวบอกรับ

ก็น่าจะบอกตั้งแต่วันที่คุณหญิงประไพศรีติดต่อกันไปครั้งแรก ไม่ใช่ตกปาก รับคำว่าจะทำแล้วสุดท้ายก็บ่ายเบี่ยงไม่ทำอย่างนี้"

พี่ระพีพรรณจึงมองใบหน้าตงมาอย่างเอาเรื่อง เขายอมรับว่าครั้งแรกที่ได้สบตาเธอล่ะ เธอทำให้เขาถึงกับอึ้งไป เธอมีเสน่ห์แบบผู้หญิงสวยและฉลาดอย่างเหลือล้น แต่เขานึกไม่ถึงจริงๆ ว่าเธอจะกล้าต่อปากต่อคำกับเขา ถ้าเป็นคนอื่นเพียงแค่ว่าตัวตงหันตากลับไปมองก็คงจะวิ่งออกจากห้องไปแล้ว แต่เธอทำให้เขาผิดคาดตั้งแต่ที่คิดว่าจะลากคนอย่างเขาออกไปทำงานให้ได้โดยบอกกับลีลาวดีว่าจะเข้ามาเจรจาด้วยตนเอง มิหนำซ้ำยังกล้าเข้ามาเหยียบที่ห้องเขาจริงๆ เสียด้วย

คนสติดี ๆ รู้กันทั้งนั้นว่าไม่ควรทำทนายเขา อลิตานึกกลัวดีมาจากไหน ถึงได้ไม่เกรงกลัวเลย!

"พอดีผมเพิ่งจะนึกได้ว่าผมไม่รับงานเล็กๆ แบบนี้ให้เสียเครดิตตัวเอง" ชายหนุ่มมุงใจตอบคำถามกวนประสาทต่างๆ ที่ความเป็นจริงเวลารับงานทุกอย่างลีลาวดีจะเป็นคนจัดการให้ และถ้าเขาวางหรือมีใจอยากทำจริงๆ ต่อให้เป็นงานไม่มีค่าตัวเขาก็ทำทั้งนั้น

แรกเริ่มเดิมทีพี่ระพีพรรณเป็นคนที่ไม่ใคร่ออกงานสังคมแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว ยิ่งงานในวงการบันเทิงยิ่งไม่อยู่ในหัวเลย ทว่า...ผู้เป็นบิดากลับเห็นดีเห็นงาม และเห็นว่าเขายังไม่ได้ทำงานอะไรจริงจัง กอปรกับการทำงานในวงการบันเทิงจะช่วยประชาสัมพันธ์ธุรกิจของครอบครัวได้ในระดับหนึ่ง เมื่อมีผู้หลักผู้ใหญ่ในวงการบันเทิงอยากดึงตัวชายหนุ่มไปร่วมงานบิดาของเขาจึงรีบส่งเสริมโดยไม่ถามความเห็นเขาสักคำ

จริงอยู่ว่า...พี่ระพีพรรณไม่ใช่คนยอมคน

ชายหนุ่มอยากจะทำอะไรก็ทำตามใจตนเองเสมอ แต่กับผู้เป็นบิดาเขาไม่ค่อยอยากมีเรื่องรบราให้ปวดหัวสักเท่าไรจึงยอมลดราวาศอกให้กึ่งหนึ่ง แต่ไม่นึกเลยว่านั่นจะทำให้เขามีงานอยู่เรื่อยๆ จนในปัจจุบันชื่อ

ของเขาเป็นที่รู้จักกันดีในวงการบันเทิงต่างๆ ที่เขารับงานน้อยมากและมีค่าตัวสูงลิบลิ่ว

"นี่คุณ!" อลิตาจ้องหน้าพีระพัฒน์ เธอรู้ว่าเขามีเหตุผลมากกว่าการดูถูกงานบริษัทของเธอ เพียงแต่เขาไม่บอกตรงๆ และเลือกวิธีแก้ปัญหาคด้วยการทำลายน้ำใจ หาใช้ด้วยการเจรจา "คุณกำลังจะยียวนฉันหรือคะ"

"ผมยียวนคุณงั้นหรือ"

"ตกลงว่าคุณจะไม่ทำงานนี้ใช่ไหม" อลิตาสูดลมหายใจเข้าปอดอย่างระงับอารมณ์ที่พร้อมจะระเบิด ไม่รู้ว่าวันนี้วันชวอะไร เธอถึงต้องรบราภกับพี่น้องตระกูล 'วีระวรกุล' ทั้งสองคน และแต่ละคนนี่ 'ดีกรี' ความกวนประสาทไม่ได้แพ้กันเลยจริงๆ "ถ้าคุณไม่ตกลง ฉันก็จะได้หาคนใหม่!"

"ไม่รู้สิ สัปดาห์หน้าผมอาจจะอยากทำก็ได้ จะไม่ลองเสนอข้อต่อรองอะไรดีๆ หน่อยหรือ ยังไงคุณหญิงประไพศรีก็ส่งคุณมาเจรจากับผมอยู่แล้วนี่ เธออยากได้ผมไปทำงานนักไม่ใช้หรือไง"

"นี่คุณจะทำอย่างไรก็พูดมาตรงๆ เลยดีกว่า ฉันไม่มีเวลามาเล่นเดาใจกับคุณนะ" เสียงที่เคยกดให้หนึ่งตัวดีขึ้นสูงด้วยความไม่พอใจ เธอซักสีหน้าใส่เขา แต่พีระพัฒน์หรือจะทุกซ์ร้อนด้วย

ชายหนุ่มหัวเราะขำๆ พลังเอ่ยยั่วโมโหต่ออย่างนี้สนุกสนาน...

"เล่นเดาใจ? ผมอยากจะลองเล่นดูบ้างแล้วสิ"

"นี่คุณพี..."

อลิตามีอาการเลือดขึ้นหน้า เสียงที่เรียกเขานั้นขุ่นเคืองจนจับกระแสดได้ และมีมือเรียวยาวเริ่มกำหมัดเข้าหากันแน่นทึ้งๆ ที่เธอพยายามกดอารมณ์เอาไว้แล้ว

"ลองขอร้องผมดีๆ หน่อยสิ สัปดาห์หน้าผมอาจจะใจอ่อนไปทำงานกับคุณก็ได้นะ"

พีระพัฒน์มองหน้าหญิงสาวอย่างทำทนาย แวดตาที่เคยเฉยเมย

ฉายแววกรู๋มกรู๋มให้เห็น และมุ่มปากหยักได้รู้ปรารภกับถูกสลักด้วยลิ่มก็กำลังคลี่ยิ้มทำทนายให้เธอมาเล่นเกมนี้ด้วยกัน

"อย่ามาเล่นลื่นกับฉันนะ"

"เล่นลื่น? คุณจะลองสักหน่อยมั้ยล่ะครับ" ท่าทางของชายหนุ่มยังคงไม่ทุกซั่มร้อนอยู่ดี มิหนำซ้ำคำที่เธอกราดออกไปยังเป็นอาวุธที่เขาใช้โต้ตอบกลับมาช่วยอารมณ์เธอได้เสียอีก

"คุณพี่!" อลิตาตวาดเสียงดังอย่างไม่เคยมาก่อน "โอเคค่ะ ก็ได้! ในเมื่อคุณไม่อยากจะทำงานนี้ ฉันก็จะหาคนใหม่ ขอคุณนะที่ช่วยให้นฉันเห็นธาตุแท้ของคนอย่างคุณ"

ว่าเสร็จอลิตาก็หุนหันไปที่ประตู หากแต่เสียงขรั่มที่ดังติดตามก็รั้งฝึเท้าเธอให้หยุดชะงัก

"ผมมีข้อเสนอให้คุณลองคิดดู...ถ้าคุณอยากจะทำร่วมกับผมจริงๆ"

ร่างสูงผุดลุกขึ้นจากโซฟา ขาวว้าวเข้าหาร่างของอลิตาและยึดข้อมือเธอไว้เมื่อเธอจะถอยหนี หญิงสาวเงยหน้าขึ้นจ้องใบหน้าคมด้วยสายตาแสนขุ่นขวางบอกถึงความไม่พอใจที่เขาถือวิสาสะมาแตะต้องตัวเธอ หากแต่อีกคนกลับตอบกลับมาด้วยรอยยิ้มเรียบๆ เท่านั้น

"นี่คุณจะทำอย่างไรกับฉันกันแน่" เสียงหวานแข็งกร้าวขึ้น อลิตาเกร็งข้อมือเล็กไว้หวังให้หลุดจากมือใหญ่ แต่กลับกลายเป็นว่าร่างของเธอนั้นถูกเขากระซากเข้าไปใกล้จนใบหน้าปะทะเข้ากับแผ่นอกกว้าง

ร่างบางระหงที่อลิตาเคยภูมิใจกลับกลายเป็นเพียงร่างบางเล็กเท่านั้น ถ้าเทียบกับร่างกายของพระพัฒน์ผู้ที่มีความสูงเกินกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร!

"สัปดาห์หน้าถ้าคุณมาดูแลผมที่กองถ่าย ผมจะตอบตกลง"

"พูดบ้าง" เขาจะให้อลิตาผู้เป็นเจ้าของบริษัทไปดูแลเขาอย่างนั้นนะหรือ...บ้ากันไปใหญ่แล้ว!

จริงอยู่ว่าเธอต้องไปร่วมงานและดูความเรียบร้อยทุกอย่างในกองถ่าย แต่ไอ้คำว่า 'ดูแล' นั้นเป็นหน้าที่ของฝ่ายแคสตีงและฝ่ายประสานงาน ถ้าหากเธอลงไปรับรองเขาด้วยตัวเองแล้วล่ะก็ ทุกคนในบริษัทคงจะต้องสงสัยแน่ๆ ว่าเขามีความสำคัญอะไรถึงขนาดให้เจ้าของบริษัทลงมือดูแลเอง

พูดกันตรงๆ คือเขาไม่ให้เกียรติเธอเลย!

"งั้นก็เชิญ" พี่ระพีพัฒน์เอ่ยอย่างไม่แยแส ชายหนุ่มสะบัดข้อมือที่กำไว้จนร่างเพรียวบางเซห่างจากตัว

"นายพี!" ความเจ็บใจทำให้คำพูดที่เคยให้เกียรติกับเขานั้นไม่มีอีกแล้ว พี่ระพีพัฒน์เค้นยิ้ม...ยิ้มเยือกเย็นเพื่อทำทนายให้เธอยิ่งเดือดดาล

"ผมไม่โกรธหรอกนะถ้าคุณจะเรียกผมแบบสนิทสนมกันแบบนี้ ตกลงคุณจะว่ายังไงล่ะครับ จะยอมผมหรือว่าจะกลับไปทบทวนคุณหญิงประไพศรี บ่นเรื่องที่คุณพาผมไปทำงานด้วยไม่ได้ อ้อ...หรือจะยอมจ่ายฟรีๆ กับการลงทุนอันเปล่าประโยชน์ที่เตรียมงานมาตั้งนานก็ตามสบายเลย"

อลิตาโกรธจนสิ้น มือเรียวยาวเงื้อง่าขึ้นสูงหมายจะฟาดลงบนหน้าเกลี้ยงเกลาของชายหนุ่มที่ยื่นมาทำทนายอยู่ใกล้ๆ หากแต่เหยียดมือออกไปได้ไม่เท่าไรหริ้อมือของเธอก็กลับถูกเขารวบเอาไว้เสียก่อน

"อย่าเพิ่งโมโหสิครับ เรายังคุยกันไม่ถึงไหนเลย"

"ฉันยอมตกลงก็ได้!" อลิตาดึงข้อมือที่ถูกเขารวบไว้กลับอย่างรวดเร็วคล้ายกับสลัดปลิงออกไปก็ไม่ปาน "แล้วสัปดาห์หน้าเราจะได้เห็นตึกกัน ฉันจะดูแลนายให้สาสมใจเลย... คอยดู!"

อลิตารู้ว่าถ้าปฏิเสธข้อเสนอนี้เธอก็คงได้ไม่คุ้มเสีย หากคุณหญิงประไพศรีไปฟ้องมารดาอย่างที่พี่ระพีพัฒน์ขู่ไว้ เธอคงโดนท่านเทศนายกใหญ่ เธอไม่ได้อยากให้ผู้ใหญ่ผิดใจกันเพราะเรื่องงานของเธอ

"จะคอยดูครับ..."

สายตาคมสบประสานกับดวงตากกลมโตอย่างทำทนาย หญิงสาวจึง

สะบัดหน้าหนีเขา มือเรียบบางเอื้อมไปกระชากลูกบิดประตูเปิดออกไปจากห้องนี้ให้เร็วที่สุด

เมื่ออลิตาออกจากห้อง พี่ระพีพัฒน์บิดประตูตามเบาๆ ไปหน้าที่เคยยียวนเข้มขริมทันตาราวกับเปลี่ยนฉากในละคร ร่างสูงเอื้อมมือกดโทรศัพท์ไปหาผู้จัดการส่วนตัวทันทีที่เดินกลับไปทิ้งตัวลงบนโซฟา

"พี่หลิว ผมอยากได้ประวัติของลิต้า ส่งเข้าเมลผมในอีกสิบห้า นาที"

สั่งงานเสร็จสรรพหูโทรศัพท์ก็ถูกวางเอาไว้ที่เดิม พี่ระพีพัฒน์แสยะยิ้มที่มุมปากก่อนจะทอดสายตาออกไปที่ประตู และแววตาคมฉายแววเจ้าเล่ห์อีกครั้ง

"งานนี้เธอต่างหากที่จะต้องเห็นดี...ลิต้า"

คฤหาสน์สไตล์ตะวันตกสุดหรูของคุณหญิงวรรณภรณ์กำลังมีงานรื่นเริงฉลองครบรอบวันคล้ายวันเกิดของเธอ ภายในห้องโถงถูกจัดตกแต่งหรูหราและเปิดดนตรีคลาสสิกคลอเสียงพุดคุยของแขกเหรื่อในงาน

รถยนต์สีดำม่านวาลเลื่อนมาจอดหนึ่งที่หน้าประตูคฤหาสน์ ไม่นานชายหนุ่มผู้หนึ่งก็ก้าวลงจากรถ ร่างสูงอยู่ในชุดสูทสีดำ เขาเป็นเจ้าของเรือนมมส์ดีคาสนิทส์ไลฟ์ยาวเคลือบสีเทาเสริมให้ใบหน้าหล่อเหลา จมูกโด่งคมสัน และริมฝีปากหยักได้รูปนั้นดูโดดเด่นราวกับเทพเจ้าชั้นแต่ดั้งขึ้นมาเป็นตัวแทนของเทพบุตรผู้สง่างาม

"บ้านี้กว่าคุณแพทจะไม่มางานนี้ซะแล้วล่ะ"

เสียงคุณหญิงวรรณภรณ์เอ่ยต้อนรับก่อนจะเดินแหวกเหล่าบรรดานักข่าวเข้ามาทักทายกับชายหนุ่ม เธอสูงเพียงป่าของเขاتها นั้น แต่เนื่องจากสวมชุดราตรีสุดหรูและตกแต่งด้วยเครื่องประดับครบเซต เมื่อยามที่แสงเครื่องประดับกระทบกับแสงแฟลชเธोजึงโดดเด่นสมกับเป็นเจ้าของงาน

"งานวันเกิดคุณป้าทั้งทีผมจะไม่มาได้ยังไงกัน คุณลุงท่านฝากมา

วรรณภรณ์แนะนำ

"ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณระริน" ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมกับจ้องมองใบหน้าหวานของคนถูกทัก

ระรินทิพย์อยู่ในชุดเดรสสีชาวมุก แต่งหน้าบางๆ ด้วยโทนสีหวาน สวมใส่เครื่องประดับอย่างลงตัวพอดีคูลาส เธอมีดวงตากลมโตภายใต้ขนตาอันยาวเปล่งประกายสดใส และผิวพรรณที่ขาวละเอียดยื่นเนียนนอกเสื้อผ้านั้นยังตรึงสายตาของผู้พบเห็นไว้อย่างง่ายดาย

"ไม่ต้องเรียกคงเรียกคุณหรือคะ น้องระรินเพิ่งจะเรียนปีสี่เอง ก็เรียนมหาลัยเดียวกับกับคุณพี่แหละคะ" พิมพ์แซแนะนำให้เรียกอย่างเป็นทางการกันเอง

ใจจริงนั้นเธออยากจับคู่ระรินทิพย์กับพี่ระพัฒน์ และจับปฎิบัติกับอลิตาด้วยซ้ำ แต่หากทำเช่นนั้นแล้วแผนการลุ่มก็เท่ากับว่าเสียปลาตัวใหญ่ เธอจึงคิดว่า...งานนี้ปล่อยให้จับคู่กันเองคงจะดีกว่า ถึงแม้เธอจะมีฐานะดีและไม่ได้เดือดร้อนเรื่องเงินๆ ทองๆ แต่ก็อยากให้บุตรทั้งสองคนมีคู่ครองที่เหมาะสม ยิ่งอลิตาด้วยแล้วยิ่งต้องเลือกเฟ้นอย่างดี...รายนี้หัวแข็งเสียจนคนเป็นแม่แทบจะไร้สิทธิ์ไปบังคับ หากไปคว่ำคนไม่เอาไหนมาเป็นแฟนก็คงจะยากที่เธอจะเข้าไปขัดขวาง

"หรือครับ โลกกลมจัง พี่เขาเรียนปริญญาโทสถาปัตย์ แล้วระรินเรียนอะไรหรือครับ"

"ระรินเรียนบริหารธุรกิจการท่องเที่ยวและการโรงแรมค่ะ กะว่าจะมาช่วยคุณแม่ทำงาน"

ระรินทิพย์เรียนคณะนี้เพราะความชอบส่วนตัวและมุ่งหมายที่จะออกมาช่วยพิมพ์แซทำงานในกิจการโรงแรมของครอบครัว อลิตาเองก็ทำบริษัทโฆษณา หากเธอไม่ทำคงไม่มีใครช่วยมารดาทำงาน

"จริงๆ คุณแพทก็ทำงานด้านนี้อยู่พอดี น้องระรินจะปรึกษาคุณแพทก็ได้นี่คะ"

ไม่ทันจะจอดดีด้วยซ้ำ รถยนต์อีกคันก็หักมาเจอกับหน้ารถของเธอเข้าอย่างจัง!

เอี้ยตตต

เสียงเบรกรถดังระงมไปรัศมีนับร้อยเมตร รถยนต์สี่ดำคันหรูของคู่กรณีหยุดชะงักลงอย่างรวดเร็วจนหน้ารถเฉียดกันเพียงแค่ออกหน้อยๆ แต่ในใจหญิงสาวกลับไม่รู้สึกรู้สึเช่นนั้นด้วย ในกรณีนี้เธอไม่ผิด! รถคันนั้นกำลังเลี้ยวออกจากงาน เพราะฉะนั้นจะต้องเลี้ยวออกไปอีกทาง แล้วทางที่เธอเลี้ยวเข้ามานี้ก็ไม่ผิดแน่ อลิตาจำได้ว่ามีป้ายและ รปภ. บอกเธอแล้วว่านี่คือทางเข้างาน เจ้าของรถอีกคันต่างหากที่ซัดรถมั่วซั่วเอง

"นี่คุณ!" เสียงหวานตวาดใส่คู่กรณีที่ลงมาเผชิญหน้ากับเธอทันที ดวงตาโตแต่ยารีแบบผู้หญิงมันใจจ้องมองไปที่ใบหน้าคมในชุดสูทสีดำที่ยืนรออยู่อย่างเอาเรื่อง

ผู้ชายคนนี้อีกแล้ว 'ปฏิบัติวิระวรกุล'!

อลิตาจ้องมองร่างสูงด้วยสายตาขุ่นเคือง ความไม่ชอบหน้าเรื่องข่าวคราวๆ ที่ชายหนุ่มมักจะคว่ำสาวๆ ไม่ซำหน้าและเรื่องที่ผลญมารกันเมื่อเข้ายิ่งทำให้ความโกรธโหมกระพือยิ่งขึ้น ผู้หญิงที่นอนร่วมเตียงกับเขาแล้วไม่มีสิทธิ์ได้ขึ้นเตียงเป็นครั้งที่สองนั้นหรือ...หนึ่งในผู้หญิงเหล่านั้นไม่มีอลิตาคันนี้แน่!

"ซัดรถประสาอะไรของคุณ" เสียงหวานเปิดฉากขึ้นก่อน คราวนี้ละเธอจะเอาคืนเสียให้เข็ดเลย

ปฏิบัติมองสบตาหญิงสาวอย่างแฝงแววขัน ทั้งใบหน้างดงามลงตัวรูปร่างเพรียวระหง และผิวพรรณละเมียดละไม เพียงแค่สำรวจจากภายนอก สายตาเขาก็ซ่อนไซสำรวจร่างกายของเธอจนทั่วถึงหมดแล้วทุกซอกมุม ไม่ค่อยมีผู้หญิงคนไหนทำให้เขาสะดุดสายตางจนถึงกับมองตาค้างแบบนี้มานานมากแล้ว

"คะแม่...กำลังจะไปคะ...ขอจัดการธุระก่อนได้มั๊ยคะ...โอเคคะ...ก็ได้จ้ะ"

หญิงสาวดวงสวยแล้วจ้องมองใบหน้าคมคายอย่างเอาเรื่อง ชายหนุ่มจึงเลิกคิดทำทนายว่าตกลงเธอจะเอาอย่างไร จะตำราดใส่เขาหรือจะอยู่ให้เขาลวนลามด้วยสายตาอีก

อลิตาหัวเสียขึ้นมาทุกที...ทางฝั่งมารดาก็แรงเอาๆ ถ้าไม่ไปมีหวังเธอคงได้โดยท่านบั้นหัวจนขาด แต่ทางฝั่งนี้เธอก็ไม่อยากจะปล่อยเขาไปโดยไม่ได้เอาเรื่องสักนิด

"ฝากไว้ก่อนเถอะ!"

สุดท้ายอลิตาก็ตัดใจไม่เอาเรื่องเอาราว เธอไม่อยากรื่นทะเลาะกับปฏิบัติภรรยาไม่มีที่สิ้นสุด คงต้องเรียกตำรวจและเรียกประกันมาเคลียร์กันเป็นเรื่องยาวอย่างไม่ต้องสงสัย เสียงหวานจึงกล่าวอำตทเขาก่อนจะเดินไปขึ้นรถแล้วบึ่งหนีไปโดยไม่ชายหางตากลับมาแลคนตัวสูงอีกเลย

ชายหนุ่มได้แต่มองตามรถคันสวยแล่นออกไปแล้วยิ้มที่มุมปาก ไม่คิดเลยว่าอลิตาจะกระตุกต่อมคาสโนว่าของเขาให้ตื่นพล่านได้ขนาดนี้ ทำทางว่าเขาจะมีอะไรใหม่ๆ ให้เล่นสนุกอีกแล้ว...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)